

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci žalobce: **J. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č.j. OD 511/16-3/67.1/16159/Rg KULK 45920/2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, odboru dopravního (dále jen „správní orgán“), ze dne 28. 4. 2016, č.j.: OD/16/14393/AZD, spis. zn. OD/15/44602, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném v době spáchání správního deliktu (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona, jehož se měl dopustit tím, že dne 22. 10. 2015, v 4:56 hodin, nezajistil, aby

při užití jím provozovaného vozidla registrační značky ..., na pozemní komunikaci I/35, v obci Turnov, v úseku 50°35'18,1999"N - 15°8'38,9650"E, 50°35'13,6250"N - 15°8'41,5425"E GPS, směr centrum, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru bez obsluhy bylo totiž zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 102 km/h, po odečtení tolerance měřicího zařízení 4 km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu.

Dále se měl žalobce dopustit správního deliktu tím, že dne 22. 10. 2015, v 5:00 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky ..., na pozemní komunikaci I/35, v obci Radvánovice, v úseku 50°33'8,4872"N - 15°12'44,4581"E, 50°33'2,3539"N - 15°12'51,5193"E GPS, směr Jičín, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru bez obsluhy bylo totiž zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 75 km/h, po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu.

Za tyto správní delikty byla žalobci uložena ve spojeném řízení úhrnná pokuta ve výši 3.000,- Kč a povinnost uhradit paušální částkou ve výši 1.000,- Kč náklady řízení. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

V prvním z žalobních bodů žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán „... zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku,...“, přičemž správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku. Správní orgán však tuto skutečnost podle žalobce nerespektoval a zkrátil tak jeho práva. Žalobce k tomu dále uvedl, že na základě výzvy sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který v předmětný čas vozidlo řídil. Správní orgán však neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků, neboť zaslal uvedenému řidiči pouze výzvu k podání vysvětlení a poté, co se ji nepodařilo doručit, zahájil řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Správní orgán tak podle žalobce nepodnikl veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupků. Dle žalobce měl správní orgán řidiče předvolat k podání vysvětlení opětovně (řidič si již od té doby mohl označit schránku). Po tom, co žalobce sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, včetně jeho bydliště, legitimně očekával, že správní orgán zahájí řízení o přestupku s oznámeným řidičem. Krom toho mohl

správní orgán zahájit přestupkové řízení s oznámeným řidičem doručením mu oznámení o zahájení řízení fikcí nebo mohl doručovat jeho opatrovníkovi. Rovněž mohl a měl předvolat žalobce k podání vysvětlení a vyzvat ho k označení dalších důkazů vedoucích ke zjištění řidiče. I proto žalobce legitimně předpokládal, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť nebyl ve věci dále kontaktován správním orgánem, aby podal další vysvětlení. Vyhotovení příkazu a tedy zahájení řízení o správním deliktu, tak pro něj bylo překvapivé. V tu chvíli již žalobce nemohl předkládat žádné další důkazy na podporu svého vyjádření k osobě řidiče, neboť bylo zahájeno řízení o správním deliktu, a tudíž nebylo již možné zahájit řízení o přestupku. Žalobce označil postup správního orgánu za účelový, když ten měl mít podle něho dostatek prostředků k vedení přestupkového řízení s panem D. P. (označeným řidičem).

Druhá žalobní námitka se týkala nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí. Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí byla uvedena pouze rychlost, jakou řidič vozidla jel. Ve výroku ale nebylo uvedeno, jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost, případně o kolik km/h řidič nejvyšší povolenou rychlost překročil. Ve výroku rozhodnutí tak chyběl jakýkoliv údaj, který by odůvodňoval protiprávnost jednání řidiče. Žalobce uvedl, že „samotné tvrzení, že řidič jel rychlostí 75 km/h a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (v případě výroku č. 2) není ke stanovení viny dostačující. V daném úseku totiž mohla být nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h, přičemž by se řidič dopouštěl přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Pokud by ale na daném místě byla nejvyšší rychlost stanovena na 80 km/h, řidič vozidla by se nedopouštěl přestupku a ani provozovatel vozidla by nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla [§ 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu]. V případě výroku č. 1 pak platí uvedené obdobně.“

Ve třetí žalobní námitce žalobce zpochybňoval výši uložené sankce. Konstatoval, že: „Správní orgán jako přítěžující okolnost hodnotil to, že bylo ve společném řízení projednáváno více správních deliktů. Žalobce má za to, že počet projednávaných správních deliktů nemůže být považován za přítěžující okolnost. Nadto, žalobce jako provozovatel vozidla je sankcí trestán pouze proto, že správní orgán nevyvinul dostatečnou aktivitu k potrestání oznámeného řidiče. Je proto nespravedlivé udělovat žalobci vyšší sankci, než nejnižší možnou. Žalobce tak zastává názor, že správní orgán měl určit výši sankci na samé spodní hranici zákonného rozpětí, a to ve výši 2 500 Kč.“

Žalobce dále namítal, že rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když správní orgán nepředvolal jím navrženého svědka ke svědecké výpovědi, ačkoliv z jeho vyjádření vyplynulo, že žádný přestupek nemusel být spáchán. A žalobce pokračoval s tím, že: „...se správní orgán nevypořádal s žalobcem navrženými důkazy, v důsledku čehož nezjistil úplný skutkový stav a má za to, že pokud by se na základě svědecké výpovědi ukázalo, že se přestupek nestal, správní orgán by byl povinen řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zastavit. Dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, porušení povinnosti musí vykazovat znaky přestupku. Je tedy nezbytné zkoumat, zda k přestupku vůbec došlo.“ Správní orgán tak zastal zcela nesprávný právní názor, kterým krátil práva žalobce. Žalobce taktéž vyjádřil přesvědčení, že měl právo na to, aby správní orgán, alespoň v základní míře zjistil skutkový průběh a skutkové okolnosti, což bylo možné učinit pouze

prostřednictvím jeho přítomnosti na ústním jednání a zároveň výpovědí jím navrženého svědka.

V posledním žalobním bodu žalobce brojil proti tomu, že: „samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.“

Vzhledem k výše uvedenému považuje žalobce žalované rozhodnutí za nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky správního orgánu prvního stupně. Vzhledem k tomu navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu, jež mu předcházelo. Pro případ úspěchu ve věci navrhoval, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 21. 7. 2016, a to odkazem na obsah žalovaného rozhodnutí, které má za zákonné. Žalovaný dodal, že je mu z úřední činnosti známo, že zástupce účastníků řízení, společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ: 03724026, která vystupuje v celé řadě obdobných případů, uvádí jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku osoby, kterým se opakovaně nedaří písemnosti doručovat. Jedná se zejména o pana D. P., případně pana L. H. N., adresa pro doručování: ODVOZ VOZU, s. r. o., Americká 362/11, Praha 2. Žalovaný podotkl, že tato skutečnost je doložena ve správním spisu a přiložil dalších 7 kopií doručenek panu D. P., který měl být v různých řízeních vedených správním orgánem prvního stupně řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Vzhledem k počtu řízení, kdy účastníky řízení jsou osoby, které mají bydliště na různých, od sebe vzdálených místech ČR, lze tvrdit s pravděpodobností hraničící s jistotou, že žalobcem výše uvedení řidiči tato vozidla ve skutečnosti neřídili.

Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když k tomuto postupu dali žalobce i žalovaný krajskému soudu výslovný souhlas. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V.

Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

Krajský soud se předně zaobíral namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45; všechna rozhodnutí citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích „...je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21).

V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, je k dané problematice stanoveno následující: „Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“.

Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou

příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit (srov. výše zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu). Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

V přezkoumávané věci žalobce sice označil k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče pana D. P., avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Jmenovaný totiž nereagoval na jeho výzvu ze dne 4. 1. 2016 k podání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání daného přestupku. Výzva byla doručována panu D. P. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a doručena fikcí dne 18. 1. 2016, když si jmenovaný zásilku, v níž byla obsažena, nevyzvedl v úložní době na poště. Okolnosti typu, že adresát není v místě pobytu znám či že nemá poštovní schránku, nemá Krajský soud v Hradci Králové pro naplnění fikce doručení za rozhodné (viz záznamy pošty na zásilce, podle nichž byla správnímu orgánu vrácena právě z důvodů, že „adresát je na uvedené adrese neznámý“ a že „zásilku nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo“). Relevantní je v dané věci naopak skutečnost, že poté, co nebyl adresát při doručování výzvy zastižen a nebylo ji možno doručit ani jiným přípustným způsobem, byla písemnost uložena a její adresát byl vyzván oznámením o neúspěšném doručení písemnosti k tomu, aby si uloženou písemnost vyzvedl na poště. Adresát tak neučinil, a právě s odkazy na výše uvedené, byla zásilka jako nedoručitelná vrácena správnímu orgánu. Byly tak splněny podmínky pro účinné doručení fikcí uvedené v ustanovení § 23 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle nichž, je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Správní orgán sice stanovil, aby byla zásilka vložena do schránky, ale v daném případě to nebylo možné, když adresát schránku neměl a zásilku nebylo možno vložit ani na jiné vhodné místo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011-77). Jedině proto byla zásilka vrácena správnímu orgánu jako nedoručitelná.

K výše uvedenému lze odkázat též na nález Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na: <http://nalus.usoud.cz>) podle něhož: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přínejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“

Obiter dictum lze odkázat na vyjádření žalovaného k žalobě, podle něhož je shora uvedený D. P. opakovaně označován zástupkyní přestupců obchodní

společností ODVOZ VOZU, s.r.o, IČ: 03724026, za řidiče vozidel páchajících dopravní přestupky, jemuž se nedaří doručovat úřední písemnosti. Správní orgán uvedl, že se konkrétně jednalo o jeho správní spisy sp. zn. OD/16/407, OD/15/49096 a OD/15/45088.

Bylo tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Turnov, odbor dopravní, se pokusil v souladu s příslušnými ustanovení správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), vyzvat žalobcem označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktní věci, a to na adresu jejího trvalého pobytu nejen podle registru obyvatel vedeném Ministerstvem vnitra České republiky, ale zároveň i adresu, kterou uvedl samotný žalobce. Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že pokud se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že jej samotného měl předvolat k podání vysvětlení a vyzvat jej k označení dalších důkazů. K tomu na jedné straně neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a dále je krajský soud toho názoru, že provozovatel vozidla na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned správnou verzi a všechny indicie k ní.

Nutno podotknout, že ani v žalobě v tomto směru žalobce nic konkrétního neuvedl. Za nepřipadnou má krajský soud rovněž žalobní námitku, podle níž mohl správní orgán zahájit přímo přestupkové řízení s jím označeným řidičem. To proto, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti a vzhledem k jeho trestní povaze je na místě zacházet s ním s rozmyslem, nikoliv unáhleně. Tudíž dokud nemá správní orgán dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání dopustit, nelze již jen z tohoto důvodu, ale i důvodu hospodárnosti, přestupkové řízení zahajovat. V přezkoumávané věci nedisponoval správní orgán žádným relevantním důkazem, který by jej měl vést k zahájení přestupkového řízení. Stejně tak neměl k dispozici např. ani žádného svědka. Za takové situace neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě (panu D. P.) a správní orgán postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.

Krajský soud dále nesdílí názor žalobce, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

Krom toho nelze pominout, což souvisí s požadavky na rychlost vedení přestupkových řízení, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti panu D. P., nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením

správního orgánu - záznamem o odložení věci ze dne 8. 2. 2016, č. j. OD/16/5063/AZD.

Ve věci dalších žalobních námitek není soudu zřejmé, proč žalobce nevznesl tyto námitky již ve správním řízení, kde k tomu byl prostor. Soudu k této pasivitě nezjistil žádné odůvodněné příčiny, které by vedly žalobce k tomu, aby námitky nemohl vznést již v průběhu správního řízení.

Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedena pouze rychlost, jakou řidič vozidla jel a absentuje údaj o nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku. Žalobce z tohoto důvodu považoval výrok za nesrozumitelný. Krajský soud podotýká, že v rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 27. 5. 2016 č.j. OD 511/16-3/67.1/16159/Rg KULK 45920/2016, již uvedené informace nechybí a výrok splňuje všechny zákonné náležitosti dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. K tomuto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č.j. 2 As 20/2008 - 73 který se touto problematikou zabýval a podle něhož: „správní řízení tvoří v zásadě jeden celek, od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna rozhodnutí ale spočívá výhradně ve změně výroku, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního aktu, kterou se přiznává účastníkům řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. se závazně deklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je, či není. Změna výroku navíc musí být podepřena vyložení důkazního a právního stavu a z nich vyplývajících odlišností mezi důvody rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně.“

Krajský soud je přesvědčen, že rozhodnutí správních orgánů odpovídají nárokům, které na ně klade právní úprava, a korespondují ustálené soudní judikatuře. Správní orgány naplnily požadavky na jejich srozumitelnost a určitost. Rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné. Na základě výše uvedeného nemůže soud přisvědčit v této námitce žalobci.

Další žalobní námitka směřovala k úvahám správního orgánu při stanovení výše sankce za správní delikt. Žalobce měl za to, že počet projednávaných správních deliktů nemůže být považován za přitěžující okolnost a poukazoval na to, že žalobci měla být uložena nejnižší možná sankce také proto, že jeho odpovědnost za správní delikt je objektivní a je mu tedy přičítáno právní jednání jiné osoby. Žalobce tvrdil, že se z vyšší sankce nemůže nijak „poučit“, jelikož se sám nijak protiprávně nechoval.

Sankce udělované za správní delikt provozovatele vozidla a zásady jejího stanovení, jsou upraveny v ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle něho se pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, nejvýše lze však uložit částku 10 000,- Kč. Důvodem odpovědnosti provozovatele vozidla je jednání řidiče mající znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za které se dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uloží pokuta v rozmezí od 2 500,- Kč do 5 000,- Kč.

Ze spisové dokumentace krajský soud zjistil, že během jízdy byly spáchány hned dva delikty, tedy zcela určitě nešlo o náhodu. Za 1) dne 22. 10. 2015, v 4:56 hodin, žalobce nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky ..., na pozemní komunikaci I/35, v obci Turnov, v úseku 50°35'18,1999"N - 15°8'38,9650"E, 50°35'13,6250"N - 15°8'41,5425"E GPS, směr centrum, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když řidič předmětného motorového vozidla jel rychlostí 102 km/h .

Za 2) se žalobce dopustil správního deliktu tím, že dne 22. 10. 2015, v 5:00 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky ..., na pozemní komunikaci I/35, v obci Radvánovice, v úseku 50°33'8,4872"N - 15°12'44,4581"E, 50°33'2,3539"N - 15°12'51,5193"E GPS, směr Jičín, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 75 km/h, po odečtení tolerance měřícího zařízení 3 km/h.

Při řízení byly překročeny nejvyšší povolené rychlosti v obci o 20km/h a více (o méně než 40km/h), přičemž míry překročení se pohybovaly v dolní polovině stanoveného rozmezí. Ve prospěch žalobce byla zhodnocena skutečnost, že nebylo zjištěno, že by byla při popsaném protiprávním jednání vyvolána kolizní situace či nevratné následky. Žalobci tak byla s ohledem na výše uvedené udělena sankce mírně nad spodní hranici tohoto rozmezí, a to konkrétně ve výši 3 000,- Kč.

Protože žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí nerozporoval závěry správního orgánu odůvodňující výši pokuty a žalovaný se s nimi plně ztotožnil, tak je již dále nerozváděl. Zkonstatoval pouze, že výše pokuty byla stanovena v dolní polovině zákonem stanoveného rozmezí a že je odpovídající danému protiprávnímu jednání.

S těmito závěry se krajský soud plně ztotožnil, když dospěl k závěru, že meze volného správního uvážení správní orgány nepřekročily. Postupovaly totiž při stanovení výše pokuty za správní delikt v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť vycházely z rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel silničního provozu vykazovalo a pro její výši vzaly za rozhodnou nebezpečnost daného protiprávního jednání pro společenské zájmy chráněné zákonem o silničním provozu (ochrana života, zdraví a majetku osob). Krajský soud shodně s nimi konstatuje, že došlo k závažnému porušení zákona, neboť šlo o nezodpovědnou jízdu motorového vozidla v obci, kdy v jeden den byly právní předpisy porušeny opakovaně. Podivuje-li se proto žalobce nad tím, že správní orgány hodnotily taktéž počet protiprávních jednání projednávaných ve společném řízení, a to ve smyslu přitěžující či polehčující okolnosti, pak nezbyvá, než dodat, že šlo o přitěžující okolnost, pro kterou nebylo na místě, aby byla uložena pokuta na spodní hranici zákonného rozmezí.

Krajský soud k tomuto ještě dodává, že v případě žalobce byla uložena pokuta za delikty v celkové výši 3 000,- Kč, přičemž nejnižší možná sankce, a to pro případ

pouze jediného protiprávního jednání, je částka ve výši 2 500,- Kč. Její navýšení o pouhých 500,- Kč pro daný případ je tak bagatelní. Souběh je obecně považován za přitěžující okolnost, takže i podle krajského soudu je sankce ve výši 3 000,- Kč přiměřená.

I v projednávané věci krajský soud shledává prostor pro uplatnění zmíněné tradiční právní zásady. Jak již bylo řečeno, v případě žalobce lze uvažovat, v případě zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení mu věci k dalšímu řízení, o „korekci“ výše pokuty maximálně v částce 500 Kč. Je přitom zřejmé, že správní orgán by o sankci rozhodl znovu a v takové situaci by pouze docházelo k protahování celého správního řízení. Při zohlednění toho, že správní orgány v dané věci rozhodly o dvou skutcích, přičemž souběh je obecně považován za přitěžující okolnost, se i krajskému soudu jeví sankce ve výši 3 000 Kč, podobně jako žalovanému, přiměřená.

Jestliže pak žalobce namítal, že jeho odpovědnost je pouze objektivní, sám žádný přestupek nespáchal a je mu pouze přičítáno jednání řidiče vozidla, je třeba uvést, že právě vzhledem k tomu, že jde v dané věci o správní delikt, spojený s objektivní odpovědností, nemohla být zkoumána ani míra zavinění žalobce, neboť pro to není v tomto typu správního řízení prostor. Dovozuje-li pak žalobce z této skutečnosti absenci výchovného účinku sankce, ani s tím se krajský soud neztotožňuje. Uložená sankce by měla splnit svůj účel minimálně tím, že žalobce napříště povede k mnohem obezřetnějšímu rozhodování o tom, komu své motorové vozidlo zapůjčí, čímž zároveň přispěje k větší bezpečnosti v provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce dále namítl procesní vadu spočívající v neprovedení žalobcem navrženého důkazu, což dle jeho názoru mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Žalobce navrhl, aby byl vyslechnut řidič vozidla, jehož označil, s tím, že by mohl tvrdit skutečnosti, které by případně vylučovaly existenci protiprávního stavu. Krajskému soudu ale není zřejmé, kterou konkrétní skutečnost, jež by vysvětlovala neexistenci protiprávního stavu, žalobce namítá, jelikož tuto námitku žalobce podal ve zcela obecné rovině. Žalobce dále podpořil své tvrzení odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ale neuvedl, jak je konkrétně jím navržená judikatura přílehlavá k této jeho argumentaci.

Krajskému soudu je ze správního spisu zřejmé, že správní orgán označeného řidiče předvolal k podání vysvětlení, přičemž řidič se na první předvolání bez omluvy nedostavil. Správnímu orgánu (jak i sám správní orgán doložil, viz výše) je i z jeho předchozí úřední činnosti zřejmé, že osoba, která byla označena za řidiče, není kontaktní a jeho vysvětlení se nepodaří obstarat, tedy nebude žádného důkazu, který by verzi žalobce podpořil.

Jelikož žalobce žádné konkrétní pochybnosti v žalobě neuvedl a předvolávat svědky v průběhu správního řízení, pokud byl navíc skutek řádně změřen ověřeným měřidlem a žalobce jako provozovatel vozidla jej nezpochybnil, by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a bylo by nadbytečné. Ani tuto námitku proto neshledal krajský soud opodstatněnou.

V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. K těmto otázkám se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. Uvedl v něm k dané problematice (přestupek detekovaný technickým zařízením, spáchaný řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna) na straně čtvrté a dále toto:

„III.B Namítaná protiústavnost ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy platí, že *„[s]oudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.“* Podle druhého odstavce téhož článku platí, že *„[d]ojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.“* Předkládat věc Ústavnímu soudu je možné jen v případě, že předmětné ustanovení nelze vykládat ústavně konformním způsobem.

Stěžovatel spatřuje protiústavnost uvedeného ustanovení v tom, že zákonodárce jím fakticky činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi (sebeobviňování či obviňování osob blízkých) a přenáší důkazní břemeno na provozovatele vozidla. Podle stěžovatele je totiž provozovatel vozidla na základě ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu (*„Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“*) nucen pod hrozbou sankce označit jako pachatele přestupku sebe sama nebo osobu blízkou.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě podobných argumentů již byla obdobná věc posuzována Ústavním soudem. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet. V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: *„Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.“* Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stižena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespatřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.

Dále lze připomenout, že na poli uvedené úpravy již několikrát rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46;

ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45; ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31) a ani v těchto případech nepředkládal věc Ústavnímu soudu (nutno však podotknout, že v uvedených případech nebyla protiústavnost účastníky namítána). Z toho lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.

Podobnou úpravou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva (dále „ESLP“), a to v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19. 10. 2004, Falk proti Nizozemí, stížnost č. 66273/01 (dostupné na <http://hudoc.echr.coe.int/>). ESLP se musel vypořádat s tím, zdali nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jenž zní: *„Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“* ESLP nejdříve připomněl, že presumpce neviny a povinnost toho, kdo rozhoduje o trestním obvinění, nést důkazní břemeno nejsou absolutní, neboť právní a faktické domněnky existují v každém systému trestního práva a nejsou principiálně v rozporu s Úmluvou, pokud smluvní státy zůstanou v rozumných mezích, přičemž vezmou v potaz, co je v sázce, a práva obviněného. Jinými slovy, smluvní státy jsou povinny zajistit, aby prostředky k dosažení legitimního cíle byly ve vztahu k tomuto cíli proporcionální. V tomto případě byla legitimním cílem bezpečnost silničního provozu, jež má být zajištěna tím, že dopravní přestupky detekované technickým nebo jiným způsobem, spáchané řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna, nezůstanou nepotrestány, přičemž vyšetřování a následné trestání těchto přestupků nebude představovat nepřijatelnou zátěž pro orgány veřejné moci. Navíc nizozemská úprava dává provozovateli možnost nechat pokutu přezkoumat soudním řízením v plné jurisdikci, v němž může vznést argument, že policie měla reálnou šanci vozidlo zastavit a zjistit totožnost řidiče. ESLP se finálně vyjádřil tak, že nizozemská právní úprava zakotvující objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, je proporcionální uvedenému cíli, a proto je souladná s čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Podobným prismaem lze posuzovat i českou právní úpravu. Legitimním cílem zde je ochrana bezpečnosti silničního provozu. Konkrétněji se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, následovně: *„V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>).“*

Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.““ Zvolený prostředek (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) je tedy dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřený k uvedenému cíli.

K tvrzení stěžovatele, že zákonodárce ustanovením § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Provozovatel vozidla může stále využít svého práva na odepření výpovědi (podání vysvětlení). To, že odepře podat informace o tom, kdo vozidlo řídil, ještě automaticky neznamená, že bude rozhodnuto o jeho vině za spáchání správního deliktu. Správní orgán může totiž tento správní delikt projednat pouze v případě, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (srov. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.“ Pokud provozovatel vozidla odmítne na výzvu správního orgánu tuto částku uhradit, přičemž nemusí sdělovat údaje o totožnosti řidiče, pokračuje správní orgán v šetření přestupku (srov. § 125h odst. 5 silničního zákona). Až pokud učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a tohoto pachatele nezjistí, nastupuje možnost projednání objektivního správního deliktu. Neexistuje tak přímá a bezprostřední spojitost mezi nepodáním vysvětlení a nastoupením odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Je sice pravdou, že pojem „nezbytné kroky“ je judikaturou Nejvyššího správního soudu posuzován pro správní orgány poměrně benevolentním způsobem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31), to však nic nemění na tom, že provozovateli vozidla je právo odepřít výpověď zachováno. Pokud provozovatel nesdělí údaje o totožnosti řidiče a vyvstanou zde jiné indicie o totožnosti řidiče (jež tu logicky v době učinění výzvy nebyly – pokud by tu byly, správní orgán by výzvu nemohl učinit), na základě kterých ho bude lze usvědčit ze spáchání přestupku, nebude možné bez dalšího projednat správní delikt provozovatele vozidla. Nejvyšší správní soud taktéž zdůrazňuje, že provozovatel vozidla je trestán za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nejvyšší správní soud si je vědom, že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepřívznivou. Touto konstrukcí je usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Jak však již bylo shora osvětleno, nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle. Zákonodárce jejím zavedením reagoval na shora popsanou, neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená delikt

jednání potrestat. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity (k tomu viz shora a především podobnost s případem Falk proti Nizozemí).

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud taktéž uvádí, že striktní dopad předmětné právní úpravy (v podobě povinnosti platit pokutu) do právní sféry provozovatele vozidla, může tento provozovatel do jisté míry „tlumit“ prostředky soukromého práva (např. smluvní ujednání o povinnosti řidiče platit provozovateli náhradu zaplacené pokuty). „*Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21).“

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobcem namítaná právní úprava obsažená v § 10 odst. 3, potažmo § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je ústavně konformní, tedy v souladu s ústavním pořádkem, jakož i čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI.

Výrok o nákladech řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. duben 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu